

[Annelise Gotfredsen]

jektet uden ændringer kan medføre, at D.O.N.G.s egenkapital kan tabes, og at statens og kommunernes lånegaranti kan komme i fare. Derfor er vi alle under nødvendighedens lov. Vi må nu håbe, at der viser sig mulighed for at træffe de nødvendige beslutninger.

Selve vedtagelsen af dette forslag vil i sig selv give muligheden for de rette beslutninger, men i mange tilfælde vil de naturligtvis afhænge af folketingets flertal. Vi havde gerne set en mere bestemt styringsmulighed angivet allerede nu, men forslaget er det politisk mulige, og det støtter vi, ligesom vi støttede ministerens oprindelige lovforslag.

Lennart Larson (V):

Det drejer sig som bekendt om et lovforslag til ændring af lov om varmforsyning, og det drejer sig specielt om §§ 36 a og 36 b. Jeg skal sige med det samme, at venstre kan tiltræde de af ministeren fremsatte ændringsforslag.

Den nye § 36 a siger for det første, at ministeren kan fastsætte regler eller træffe afgørelse om for det første udbygning af naturgasnet og forsyningspligt, herunder virksomhedernes planer herfor, og for det andet styring af virksomhedernes omkostninger. I bemærkningerne hertil siges der, at »formålet med § 36 a er at sikre, at spørgsmål af væsentlig betydning for naturgasprojektets samlede udvikling kan afklares«. Det er vi meget enige i. Og så tilføjes der: »... også selv om der ikke skulle være enighed mellem de forskellige deltagende selskaber og eventuelle kommunale forsyningsvirksomheder«. Det går altså ud på at styrke bestræbelserne med hensyn til omkostningerne i de regionale selskaber og prioriteringen af netudbygningen. Men det siges til allersidst i bemærkningerne – og det lægger vi megen vægt på – at bemyndigelserne til energiministeren muliggør, at der kan træffes bindende beslutninger ud fra hensynet til helheden i projektet under alle forudsætninger.

Det er vel egentlig det, der skal være grundlaget for, at ministeren kan få en bemyndigelse til at se på hele naturgasprojektets problemer, for loven i sig selv løser ingen problemer. Selv om den socialdemokratiske ordfører, hr. Løvig Simonsen, holdt en udmærket salgstale for naturgassen, så er

jeg ikke sikker på, at det vil give nogen købere. Loven i sig selv løser ikke nogen problemer, men måden, hvorpå man administrerer loven og de bemyndigelser, ministeren får, kan løse problemerne. Ligesom man i gamle dage havde majforlig og martspakke og alt muligt andet, har vi i maj 1982 fået en ændring af varmforsyningsloven. Dengang blev den ikke administreret sådan, at det løste nogen problemer. Nu skal vi til det for anden gang.

Med hensyn til § 36 b anser vi det for en tottrinsraket. Ved salg af over 300.000 m³ skal de generelle retningslinjer aftales med de regionale selskaber og D.O.N.G., og de skal godkendes af ministeren. Er der uenighed, kan ministeren fastsætte reglerne. Det gælder for de generelle retningslinjer. Skulle der være uenighed om de konkrete afgørelser for kunderne, vil ministeren også kunne træde til og afgøre denne uenighed, og det er vi enige i. Derfor vil venstre anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 3.

Kalnæs (SF):

SF var stærkt imod det forslag, regeringen kom med, og som gik ud på, at der skulle gives ministeren meget vide bemyndigelser til at gribe ind i naturgasprojektet.

Den væsentligste grund til, at vi var imod forslaget, var denne blanke bemyndigelse til at gribe ind, men vi synes også, at hvis man ville gennemføre et sådant lovforslag, var det meget uheldigt, at det var midlertidigt. Det drejede sig om ½ år, og det ville bevare den usikkerhed, der er nu om naturgasprojektet. Den ville blive ved med at være der det næste halve år. Og netop usikkerheden har været et af de allermost belastende punkter for naturgasprojektet.

Derfor var vi imod lovforslag nr. L 214 fra regeringen.

Nu foreslås det i stedet for, at nogle af de bemyndigelser, som lå i lovforslag nr. L 214, sættes ind i det socialdemokratiske forslag, og det anser vi for at være en langt bedre løsning; dels er disse bemyndigelser blevet mindre, og de er blevet bedre defineret, dels er de blevet permanente, og de tager udgangspunkt i ensartede, landsdækkende retningslinjer og i et kontakudvalg mellem D.O.N.G. og de regionale selskaber, som allerede eksisterer.